

Norskem na kole: Rallarvegen

Video: <https://youtu.be/tjU3eYDnTLo>

V poledne jsem nastoupil do vlaku na zastávce Sentralstasjon v Oslu. Moje konečná stanice je Myrdal. Z Osla tu vede tzv. Bergensbanen. Kolo bylo nutno odložit ve speciálním vagonu k tomu určeném. Těm, kteří nevědí jak se s takovým zavazadlem popasovat, poradí všudypřítomný vlakvedoucí. Bergensbanen je historicky významná železniční trať a jedná se o jednu z nejkrásnějších jízd vlakem díky destinacím, ve kterých staví, a úchvatnou přírodu, která se mi otevřela již po dvou hodinách jízdy.

Na mojí konečné stanici mě čekala ještě jízda na kole. Ubytování pro mě a kolo jsem si zajistil v obci Flåm, která je od železniční stanice Myrdal přibližných 19 km. Popasoval jsem se s několika vrátky od oplocení křižující cestu, které bránily ovčím utéct z ohrady, ale jinak mě v jízdě nic nevyrušovalo a já si užíval okolní panoramata s větrem ve tváři. Cestu tu lemují druhá historická železnice Flåm z roku 1940, která se s Bergensbanen setkává v Myrdal.

Hotel, ve kterém jsem si zajistil ubytování s večeří a snídaní na druhý den, formou bufetu z místních surovin, se jmenuje Fretheim. Pro cyklisty jsou vybavení a kolo putovalo na noc do speciální místnosti. Pokoj disponoval luxusním výhledem na fjord a okolní hory. Prostě paráda. Nebyl ale čas rozjímat na pokoji. Po skvělé večeři jsem zaplul do postele. Čekalo mě brzké ranní vstávání a náročný výlet, který zabere celý den.

Ráno mi zvonil budík v osm hodin. Snídaně byla střídavá, protože se mi s plným žaludkem jezdí nepohodlně. Zejména pokud mě čeká 81km jízdy

v jednom dni s převýšením 1900 m. Z celkové trasy jsem jel hned 40 km v kuse do kopce. Trasa Rallarvegen je norská nejoblíbenější horská cyklistická trasa. Ročně zde projede na 25 tisíc cyklistů. Zároveň je také historicky významná. Jedná se o původní stavební cestu k Bergensbanen, postavenou v letech mezi 1894 - 1902. Titul cyklistická stezka si vysloužila v roce 1927. Rallarvegen je dlouhá 81 km a cyklisté si ji dělí na několik úseků a většinou se jezdí v jednom směru, od Haugastøl do Flåm. Mě se ovšem z důvodu výzvy zamlouvala opačná trasa a proto to první stoupání. Vyjel jsem v 9:30 a bylo potřeba se vrátit po včerejší trase zpět do Myrdal, s fjordy v zádech. V Myrdal jsem si dal první menší pauzu, pojedl ovesnou tyčinku a vyhlížel na vodopády a pasoucí se faunu v údolí. Krom toho je tu také parádní výhled na lanovku Flåm zipline. Je to nejdelší lanovka severovýchodních zemí s úctyhodnými 1381m, dosahující rychlosti až 100 km/h a s 305 metry výškového rozdílu. Začíná ve Vatnahalsen a končí na vrcholu Flåmsdalen, v Kårdalen. Jedná se o relativní novinku. Výstavba byla totiž dokončena roku 2018.

Postupně jsem stoupal do okolních hor. Cestu mi lemuje železniční trasa Bergensbanen a stále více ohromující krajina, divoké vodopády a peřeje z nekonečné směsi mohutné zeleně. Cítil jsem se jako v Jurském parku. Potkat ale dinosaura, divil bych se. Trasa disponuje strmými sjezdy a místy se opravdu nedoporučuje z kola padat. Nemuselo by se vám to vůbec vyplatit. Majestátní pohoří v dáli slibovalo postupný ústup zeleně a větší výskyt kamenných útvarů. V této poloze se stále ještě bylo možné detekovat známky civilizace.

S přibývajícím kilometrem v nohách se již mnoho známek života po okolí nevyskytovalo. Hory se přibližovaly a okem jsem dohlédl, že vrcholky zahalovala sněhová pokrývka. Malé zídky lemovaly cestu a zelené okolí narušovaly stále častější jezera a potoky, propojující se ve velké vodní plochy. Vodopády už se zdály jako nezbytná součást mé reality. Čím blíže jsem byl nejvyššímu bodu své cesty, tím více bohatá zeleň

ustupovala kamenitým reliéfům, nízkým křovinám a lišejníkům. Barevná paleta okolí se drasticky mění z odstínu zelené do ocelové šedě a hnědé, zrcadlení jezer přidávají celému výrazu na dramatickosti a počasí, jakoby čekalo až vystoupám do tohoto bodu, dokreslilo scénérii mohutnými mraky, větrem a chladem. Pod oblaky prosvítal místy sluneční paprsek, jako poslední záblesk pohodlné, i když náročné jízdy. Mračna ve mě vzbuzovala respekt. Zažít v horách bouři není ideální, zejména pokud není kam se schovat.

Na tuto trasu se doporučuje vydat v období mezi druhou polovinou července až do konce září. Do července se tu drží sníh z předchozí zimy. V zimě je trasa uzavřená. Na štěrkovém podloží silnice se nacházelo poškození po náročné zimě, patrně i z předchozích let. Bylo potřeba zvýšit pozornost, i když ubývající síly po neustálém stoupání zrovna nepomáhaly. Byl jsem ale rád, že jsem investoval do svého kola nemalé peníze. Trasu velmi dobře zvládalo. Měl jsem možnost sem tam se pokochat. Místy kamenné útvary připomínaly svým uskupením a

tvarem mohutné schody, po kterých by se mohl procházet jen trol. Tato představa mi vyloudila na tváři úsměv a já se vydal ve stoupání dál. Jediná známka civilizace zde byly osamocené chaty a turistické ukazatele. Železnici zde chránily před sněhovými závějemi a lavinami plechové tunely. Nacházel jsem se v horské oblasti se snad tisíci jezery. Dosáhl jsem 40 kilometru své cesty a také nejvyššího bodu, 1343 m. Od malé zastávky u Myrdal jsem do této doby nic nepozřel. Po pěti hodinách stoupání jsem pociťoval velmi výrazný deficit energie, což také způsobilo, že mé tělo citlivě reagovalo na nadmořskou výšku než se sluší na třináct set metrů. Dech se mi krátil a bylo složitější se nadechnout. Kousek od kopce jsem se schoval do závětrí opuštěné chatky a nasoukal do sebe vděčně svačinu i oběd v jednom v podobě několika flapjacků. Do této doby jsem si ani neuvědomil, jak hladový jsem. Počasí se začalo uklidňovat a já s uspokojením konstatoval sám pro sebe, že jsem měl nakonec přeci jen na počasí štěstí. Přesto jsem

ale byl vysoko a dost mě jímalo chlad. Bylo na čase pokračovat v cestě, která začala konečně klesat.

Dlouho očekávaný sestup přes Finse, horskou vesnici, která je přístupná pouze vlakem. Autem si sem nezajedete. Je také turistickým rozcestníkem a nejvýše položenou zastávkou Bergensbanen. Předmětem mého cíle je Haugastøl. Klesání už probíhalo velmi rychle a já si užíval zasloužený odpočinek a zkoumal okolí i cestu zároveň. Navráťivší se civilizace byla patrná ze stále vyšší frekvence obydlí a turistů v okolí. Příroda svou tvář opět změnila ve vlídnou. Na moment mě zastihla i malá přeháňka. Protože jsem už nezastavoval, přijel jsem do Haugastøl s velkým předstihem dvou

hodin. Vlak mi jel až v 19:46. Volný čas jsem využil, abych se převlékl do suchého, zkontroloval, zda stále mám svou jízdenku a protřídil si nové fotografie z cesty. Samozřejmě jsem na sociálních sítích o sobě dal vědět přátelům a pochlubil se výkonem.

Do vlaku jsem nastupoval s velkou slinou. Jako odměnu za výkon jsem si ještě v Oslu koupil belgickou vafli s plánek, že si ji sním na cestě zpět. S představou, jak se přesunu pohodlně do Osla, kde bych měl být v 0:05 jsem se zakousl do sladkého pečiva. K mému neštěstí ale vyhlásili výluky a z Hønefoss do Osla měla být náhradní autobusová doprava. Cestou jsem už začal kalkulovat, jak to vyřeším. Kolo mi do autobusu určitě nevezmou. S děsem v duši jsem už plánoval, že zbylých 50 km pojedou na kole a začal jsem připravovat světla na noční jízdu na kole. Velkou výzvou pro mě byl fakt, že druhý den musím být v kanceláři. Naštěstí jsem ve vlaku nebyl jediný majitel kol. Se mnou cestovali další dva Norové a po rozhovoru s personálem přepravce nám bylo umožněno převézt kola v zavazadlovém prostoru. Vděčně jsem se zabořil do sedačky uvnitř autobusu, šťastný, že nemusím absolvovat noční náročnou jízdu na kole. Do Osla jsme dorazili se zpožděním přibližně v jednu hodinu.

Pro nadšence také uvádím veškerou výbavu:

V batohu – turistická lékárnička, vak s 2 litry vody, nepromokavé kalhoty, nepromokavá bunda, flísová mikina, náhradní termo triko, čepice, základní nářadí na opravu kola (náhradní duše, lepení na duše, pumpička, multitool, nůž) + kraťasy, trenky, ponožky, triko, mikina na převlečení do hotelu a cesty vlakem, toaletní potřeby (kartáček, pasta na zuby), elektronická čtečka knih.

Elektronika: mobil, hodinky Garmin s nahranou trasou, kamera GoPro, nabíjecí kabely, powerbanka.

Na sobě při jízdě cyklistické oblečení (kalhoty, dres, termo triko, boty, ponožky, rukavice), helma, lahev s elektrolyty na kole.

Jídlo: domácí flapjacky, vafle za odměnu, šumivé tablety s elektrolyty, želé bonbóny.

Těším se na další dobrodružství, které s vámi budu opět rád sdílet.